

μνημείων πρὸς τὰ ἀρχαιότατα Ἰνδικά, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔχνη ἄγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι λίαν πρωίμως ὑρίσταντο σχέσις μεταξὺ Ἰνδιῶν καὶ Αἰγύπτου, γενομένη ἴσως ὑπὸ Ἰνδῶν ἀποικισάντων εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. Γνωστὸν δέ, ὅτι ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἔλαβεν ἡ Ἑλλάς τὰς πλείστας ἀποικίας καὶ τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς αὐτῆς διατάξεις. Ἀλλ' ἐτέρᾳ πάλιν σχέσις, καὶ μέλιστα πρόδηλος, ὑρίσταντο μεταξὺ Ἰνδιῶν καὶ Περσίας, ὡς διατρانوῦνται οὐ μόνον ἐκ τῆς φυσικῆς θέσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν μύθων ἀμφοτέρων τούτων τῶν χωρῶν. Ἐκ δὲ τῆς Περσίας πάλιν μετεδόθησαν ἕτεροι κλάδοι τοῦ ἐκεῖ ἐπικρατοῦντος θρησκευτικοῦ συστήματος εἰς τὴν πρόσθεν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Αἱ τοιαῦται λοιπὸν ἔρευναι ὑπηγόρευσαν τὴν ἐκ διπλῆς ἀπόψεως ἐξέτασιν τῶν Ἑλλήνων θεῶν καὶ τὴν διὰκρισιν τῶν χαρακτῆρος, ὃν οὗτοι ἔφερον ἐν τῇ δημῳδῇ θρησκείᾳ ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος, ὃν ἀπέδωκαν αὐτοῖς τὰ μυστήρια. Καὶ τὸν μὲν πρῶτον, τὸν ποιητικόν, πλαστικόν τῆς δημοσίας τῶν θεῶν λατρείας χαρακτῆρα ἀνευρίσκομεν ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ πηγῇ, περ' Ὀμήρῳ, Ἡσιόδῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς, τὸν δὲ δεύτερον, ἥτοι τὸν ὑψηλότερον, πνευματικόν καὶ τῇ Ἀσιατικῇ ιδέᾳ συγγενῇ χαρακτῆρα ἀνγνωρίζομεν διασφζόμενον παρὰ ποιηταῖς τῆς σχολῆς τοῦ Ὀρφέως καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν οὐ μόνον τῶν ἀρχαιοτέρων Ἑλλήνων φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ τῶν νεωτέρων Ἀλεξανδρινῶν· διότι, ὅτι εὐρέθη ἐνταῦθα, συνεφάνει καὶ τοῦτο πάλιν πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν ἀρχαίων Ἰνδικῶν καὶ Περσικῶν ἰδεῶν τοσοῦτον, καὶ συνεβιβάζετο τοσοῦτον μετ' ἐκείνου, ὅπερ ἐν Αἰγύπτῳ λέγεται, ὅτι ἐδιδάσκετο ὡς μυστηριώδες, ὥστε ὅλον ἐν πλήρῃ περεῖχετο ἡ διαβεβιωσις, ὅτι εὐρέθη ἐπὶ τέλους διέξοδος ἐν τῷ λαβυρίνθῳ τῶν μυθικῶν παραστάσεων.

ΔΗΜ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

Ὁ πλανήτης Οὐρανός.

(Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἥλιον τῇ 21)3 μαΐου 1891).

Ἐκ πάντων τῶν μεγάλων πλανητῶν, οἵτινες κινοῦνται περὶ τὸν πατέρα ἥλιον διανύοντες μεγίστους κύκλους πέραν τοῦ δακτυλίου τῶν ἀστεροειδῶν, ὁ Οὐρανὸς εἶναι ὁ τρίτος κατὰ τὸ μέγεθος καὶ ὁ περιεργότατος πάντων ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐν τῇ κοσμικῇ χώρᾳ θέσεως καὶ τῆς τῶν δορυφόρων αὐτοῦ κινήσεως. Φαίνεται ὅτι ἡ δημιουργὸς φύσις ἐπενόησε πέραν τοῦ δακτυλίου τῶν ἀστεροειδῶν σώματα πρωτότυπα, χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ μεγίστων ἀποστάσεων καὶ πεπρωκισμένα δι' ἀνεξαρτήτου καὶ ἰδιομόρφου ὑπάρξεως. Ἐνῶ οἱ ἐντεῦθεν τοῦ γιγθέντος δακτυλίου εὐρισκόμενοι πλανῆται, ἥτοι ὁ Ἐρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Γῆ καὶ ὁ Ἄρης, κείνται πλησίον ἀλ-

λῶλων διαγράφοντες μικρὰς τροχιάς, αἱ ἀποστάσεις τῶν ἐξωτερικῶν λεγομένων πλανητῶν εἶναι ὄντως ἀκαταμέτρητοι. Ἐνταῦθα ἡ φύσις ἐπέδειξεν ἀφειδίαν ὑπὸ τοῦ ἐποψὴν τοῦ χώρου καὶ ὑπὸ τὴν τῆς ὕλης, ἐξ ἧς οἱ πλανῆται οὗτοι ἀποτελοῦνται. Ὁ Ζεὺς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ποσειδῶν εἶναι κυριολεκτικῶς κοσμικὰ συστήματα, εἰκόνες ἡλιακῶν κέντρων, οἷας οἱ ἐσωτερικοὶ πλανῆται, τὰ ἀνήλικα εἰσέτι τοῦ ἡλίου τέκνα, οὐδέποτε δύνανται νὰ παρουσιάσωσι συννεπία τῆς στενῆς πρὸς τὸ κεντρικὸν σῶμα συννεπίας αὐτῶν.

Ὁ πλανήτης Οὐρανός, ἀποτελῶν ἐλάχιστον καὶ μόνον ἐν ἰδιαζόντως αἰθρία νυκτὶ τῷ γυμνῷ ὀφθαλμῷ ὁρατὸν σημεῖον, ἀνατέλλει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐκ τοῦ νοτιοδυτικοῦ τοῦ οὐρανοῦ τμήματος εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, διερχόμενος δὲ τὸ μεσονύκτιον διὰ τοῦ ὑψίστου σημείου τῆς τροχιάς αὐτοῦ, δίδει κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ αὐτὸν εἴτε διὰ γυμνὸν ὀφθαλμὸν εἴτε τῇ βοηθείᾳ θεατρικῆς διόπτρας, δύναται νὰ διευθύνῃ τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τὸ α τοῦ Ζυγοῦ (14 ὥραι 45' 20" εὐθεῖα ἀνοδος καὶ 150 37.6' νότιος ἀπόκλισις), ἢ ἂς φέρῃ εὐθείαν γραμμὴν νοτιοδυτικῶς ἀπὸ τοῦ Κρόνου· ὁ πρῶτος μέγας σχετικῶς ἀστήρ, ὃν συναντᾷ ἡ γραμμὴ εἶναι τὸ α τοῦ Ζυγοῦ. Δεξιόθεν τούτου ἐν ἀποστάσει 7' φαίνεται ἀστήρ ἑκτου μεγέθους. Οὗτος εἶναι ὁ Οὐρανός. Ἡ κατὰ τὴν 21(3 μαΐου εὐθεῖα ἀνοδος αὐτοῦ ἦτο 14 ὥραι, 44', 3.8'', ἢ δὲ νοτία ἀπόκλισις 150, 27', 48''.

Ὁ Οὐρανὸς εἶναι ὁ πρῶτος πλανήτης, περὶ οὗ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐνῶ ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ζεὺς ἀνέκαθεν ἦσαν ὁρατοὶ εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν. Τὸν πλανήτην τοῦτον ἀνεκάλυψεν ὁ Οὐίλλιαμ Ἐρσσελ κατὰ μάρτιον τοῦ 1781, ἐθεώρησεν ὅμως αὐτὸν ὡς κομήτην. Πρῶτος ὁ Λεβέλ καὶ ὁ Λαπλάς ἀνεγνώρισαν ὅτι εἶναι πλανήτης κατὰ αὐτοῦτον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ὁ Οὐρανὸς εἶναι κοσμικὸν σῶμα ὑπερτεροῦν τῆς γῆς 91,9 μὲν φορές κατ' ὄγκον, δεκαπεντάκις δὲ μόνον κατὰ τὴν μάζαν. Ἡ ὕλη ἐξ ἀποτελεῖται εἶναι τόσον λεπτή, ὥστε ἡ ἀναλογία τῆς πυκνότητος αὐτῆς πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος τῆς γῆς εἶναι μόνον 0,9. Ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπέχει σχεδὸν εἰκοσάκις πλεονέκτον τῆς γῆς ἥτοι 2.851.300.000.000 χιλιόμετρα. Συννεπία τῆς μεγάλῃς ταύτης ἀποστάσεως ὁ ἥλιος φαίνεται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τόσον μέγας, ὅσον καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς γῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγίστης αὐτῆς λάμψεως, οὕτως ὥστε ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τούτου σῶματος τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶναι 368κις ἀσθενέστερον ἢ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐκ τοῦ ὀλίγου τούτου φωτός ὁ οὐρανὸς ἀντανακλᾷ εἰς τὸ κοσμικὸν διάστημα τὰ 0,64. Πόσον δὲ εὐαίσθητος εἶναι ἡ λεπτὴ αὐτοῦ ὕλη καὶ πόσον εὐκόλως εὐμετάδλητος ἡ χημικὴ ποιότης τῆς τελευταίας ταύτης, ἀφοῦ ἡ ὕλη αὕτη παρὰ τὴν ἐλάχιστην ἔντασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, τίθεται εἰς ἐνέργειαν καὶ δύναται νὰ παρουσιάσῃ φάσμα, καταδεικνύον τὴν ὑπαρξίν φαινομένων ἐξαερώσεως! Ὁ Οὐρανὸς φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἐξῆς ἐπὶ τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Διὸς ὑπεροχὴν, ὅτι δηλ. ἐξαρτᾶται ἥττον ἐκείνου ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ συνθηκῶν, ἥτοι τῶν ἐπηρεϊῶν τοῦ ἡλίου, οὕτως ὥστε

ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐκδηλοῖ ἐν μείζονι μέτρῳ τὸν πρὸς ἐναλλαγὴν τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ὑλῶν κινήτηριον παράγοντα.

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ἀντικείμενα δὲν ἔχουσι τὸ βάρος, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Καίτοι ἡ μάζα τοῦ σώματος τούτου εἶναι 15άκις μεγαλειτέρα τῆς μάζης τῆς γῆς οὐρανοῦ σφαίρας, τὸ βάρος αὐτοῦ εἶναι κατὰ $\frac{1}{14}$ μικρότερον. Ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ τὰ σώματα κατὰ τὸ πρῶτον δευτερόλεπτον πίπτουσι μετὰ τῶν $\frac{2}{3}$ περίπου τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψει τῆς ἐπιβραδύνσεως ἣν ὑψίστανται ἢ τε πτώσεως καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς περὶ τὸν ἄξονα περιστροφῆς.¹

Ἐκ τῆς μεγάλης περὶ τοὺς πόλους πίεσεως τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν ὁ Μαϊδλερ ὑπελόγησεν εἰς $\frac{1}{10}$, ὁ Οὐζῶ ὑπελόγησε τὴν διάρκειαν τῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ περιστροφῆς τοῦ Οὐρανοῦ, ἥτις διαρκεῖ πιθανῶς $7\frac{1}{4}$ — $12\frac{1}{2}$ ὥρ. Ὡστε ἀποδεχόμενοι τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀριθμῶν τούτων, εὐρίσκουμεν ὅτι ὁ ἥλιος συμπληροῖ τὴν φαινομενικὴν ἡμερησίαν περὶ τὸν Οὐρανὸν κινήσιν αὐτοῦ ἐντὸς 9 ὥρων καὶ 39', ἡ δὲ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἰσημεριῶν ἔχουσι διάρκειαν 4 ὥρων καὶ 49'. Δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς οἵτινες εἴμεθα εἰθισμένοι εἰς τὸ νὰ βλέπωμεν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ μέρους τοῦ οὐρανοῦ ὁλοῦ 12—16 ὥρας, αἱ ἀναλογίαι τῆς διαρκείας τῶν ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ φαίνονται ἡμῖν ὅπως ἀκατάλ-

1) Ἡ ταχύτης τῆς πτώσεως σώματος τινος ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ εὐρίσκεται πολλπλασιαζομένης τῆς μάζης αὐτοῦ (15) μετὰ τῆς πρώτης ταχύτητος τῆς πτώσεως ἐπὶ τῆς Γῆς (4, 9 μέτρα), καὶ διαιρουμένου τοῦ γινομένου διὰ τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ Οὐρανοῦ, μετρούμενης εἰς γῆινους ἀκτῖνας, ἦτοι: $14 \times 49 = 73,5 : (4,64 \times 4,64) = 3,413$ μέτρα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἡ μυθιστορία, ἥτις ποιεῖται νῦν πάταγον ἐν Παρισίοις, εἶνε ἡ ἐπιγραφομένη *Τὸ δικαίωμα τοῦ τέκνου* (Le droit de l'enfant) τοῦ Γεωργίου Ohnet. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Maitre de Forges* εἶνε γνωστός, γνωστὰ δ' ἐπίσης καὶ ἀρετὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἀρετὰί, αἵτινες διακρίνουσι τὴν νέαν μυθιστορίαν. Ἐν αὐτῇ θέμα ἔλαβε τὴν τύχην τῶν τέκνων καὶ τὰ ὀφειλόμενα αὐτοῖς. Τὸ τέκνον ἐν τῇ νέᾳ μυθιστορίᾳ, ἡ θυγάτηρ τοῦ David, ἀναχαίττει αὐτὸν τοῦ νὰ φονεύσῃ τὴν ἀπιστον ἀποδειχθεῖσαν σύζυγον αὐτοῦ καὶ μητέρα τοῦ παιδίου, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον καθ' ἣν στιγμήν ὁ David προὔτιθετο νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Λουίζαν. Ὁ σύζυγος ἐνταῦθα ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ πατρὸς, ἀναλογιζομένου τί γενήσεται τὸ τέκνον ἀνευ μητρὸς καὶ μανθάνον τόσα κακά. Ἡ μετάνοια δ' εἶτα τῆς συζύγου ἐπιφέρει οὐχὶ τὴν λήθην ἀλλὰ τὴν συγχώρησιν.

Τὸ ἔργον κρίνεται ὡς τῶν ὠραιότερων τοῦ Georges Ohnet.

ἄηλοι πρὸς ὑπαρξιν ὄντων ζώντων. Ἄν ὅμως ἐκτείνωμεν τὰ βλέμματα, καὶ πέραν ἡμῶν καὶ λάβωμεν ὡς μέτρον οὐχὶ τὰς συνηθείας ἡμῶν, ἀλλὰ τὴν γενικὴν κρίσιν, θὰ κατανοήσωμεν ὅτι ἡ ὕλη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐνόργανος ὕλη κέκτνται εὐαισθησίαν πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ὑπερβαίνουσιν τὴν ἡμετέραν κρίσιν, καὶ ὅτι ἡ ἐπὶ μίαν στιγμήν χρόνου ἐνέργεια τῶν ἀκτίνων προκαλεῖ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα ὅπερ παρ' ἡμῖν ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ. Πρὸς τοῦτοις θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι καὶ ἡ στιγμιαία ἐπενέργεια τῆς ἀπουσίας τοῦ ἡλίου ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ καθ' ὃν τρόπον παρ' ἡμῖν ἡ ἀπουσία τοῦ ἡλίου κατορθοῖ τοῦτο μόνον μετὰ ἐν λεπτόν, μετὰ μίαν ὥραν κτλ., ἥτοι ὅτι ἡ ταχεῖα τοῦ ἡλίου φαινομενικὴ κίνησις δύναται νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ τόσον εὐεργετικῶς, ὅσον καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἐξάκις βραδυτέρα τοῦ ἡλίου κίνησις. Διὸν πρὸς τοῦτοις ν' ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, ὅστις ἀποτελεῖται ἐξ ὕλης λεπτῆς, τὰ ἀντικείμενα ἔχουσι τοιαύτην ἀπέναντι τοῦ φωτὸς ιδιότητα, ὥστε οὐ μόνον ἀντανασφᾷ τούτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων παράγουσι φῶς, ἐνεκα δὲ τῶν χημικῶν αὐτῶν ιδιοτήτων φαίνονται ὡς αὐτόφωτα.¹ Νομίζομεν δὲ ὅτι δὲν διαπράττο-

1) Τὸ φάσμα τοῦ Οὐρανοῦ, ἔξετασθὲν ὑπὸ τοῦ Σέκκη, εἶναι ὅπως διάφορον τοῦ τῶν πλανητῶν, οἵτινες ἔχουσι φῶς μόνον ἐξ ἀντανεκλάσεως προσερχόμενον, ὡς ἔχον ἐν τῷ πρασίῳ κυανῷ σκοτεινὴν ραβδώσιν, μὴ συμπίπτουσιν ὅμως μετὰ τῆς ραβδώσεως F, καὶ ἐτέραν ὁμοίαν ἐν τῷ πρασίῳ παρὰ τὴν ραβδῶσιν E. Ἐκείθεν τὸ φάσμα τοῦ Οὐρανοῦ περυσιάζει κενόν, ἐκτεινόμενον πέραν τῆς ραβδώσεως D, οὕτως ὥστε τὸ ὠχρὸν χρῶμα ἐλλείπει· τὸ ἐρυθρὸν εἶναι λίαν ἀσθενές. Ἐκ τῆς ἀπορροφητικῆς ταύτης δυνάμεως, θύμα τῆς ὁποίας πίπτει τὸ ὠχρὸν χρῶμα τοῦ ἡλίου, ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ φῶς τοῦ Οὐρανοῦ κέκτνται σημαντικὴν δύναμιν ἐκπομπῆς, οὕσαν μείζονα τῆς τοῦ ἀντανεκλωμένου φωτός!

* *

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Δελφῶν, αἵτινες γίνονται ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς Σχολῆς διευθύνοντος αὐτὰς τοῦ κ. Homolle, φαίνεται ὅτι θ' ἀποδείξωσι πολλοὺς θησαυροὺς καὶ θὰ πλησιάσονται κατὰ τὴν σπουδαιότητα τὰς ἄλλοτε γενομένας ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Γερμανικῆς σχολῆς διευθύνοντος αὐτὰς τοῦ κ. D. Gustaw Hirschfeld. Οὗ πρὸ πολλοῦ ἀνεκαλύφθη ὁ ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἰδοὺ ἀνακαλύπτονται αἱ μετόπαι τοῦ αὐτοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ περιφήμου χρηστηρίου τῆς ἀρχαιότητος, αἱ δὲ μετόπαι αὗται παριστῶσι γυμνοὺς ἐφίππους νεανίσκους καλλιστῆς τέχνης. Πλείονες πληροφορίες περὶ τῆς σπουδαιότητος ταύτης ἀνακαλύψεως οὐχ ὑπάρχουσιν, ἅτε τῆς γαλλικῆς σχολῆς ἀποκρυπτούσης τὰ κατ' αὐτὴν, ἐπιφυλασσομένης δὲ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῶν ὑπ' αὐτῆς ταύτης, εἴτε ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρισίοις διὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς, ὡς ἐγένετο περὶ τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴτε διὰ τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς συγγράμματος *Correspondance Hellénique*.

* *

Περιεργότατον βιβλίον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὑπὸ Montaille, ἐπιγραφόμενον δὲ *Le Costume féminin depuis*

μεν σφάλμα λογικῆς ἀποδίδοντες τῇ ὕλῃ τοῦ κόσμου τούτου δύναμιν ἀναπτύξεως, ἥτις παραμένει ὑπολανθάνουσα ἐν τῇ ὕλῃ τῆς Γῆς.

Ἄν ὁ Οὐρανὸς ἔχει ὡς κατοίκους ὄντα διανοούμενα, ἢ διάνοια αὐτῶν εὐρίσκεται ἐν βαθμίδι ἀναπτύξεως τοιαύτη, ἐν οἷα ἡμεῖς μετὰ τῆς ἀγροίκου καὶ βαρείας ἡμῶν φιληδονίας τόσον ὀλίγον θά ἡδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν, ὅσον καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ τοῦ λεπτοῦ αὐτῶν ὀργανισμοῦ θά ἡδύναντο νὰ ὑποστώσι τὸ ἐκτυφλωτικὸν φῶς τοῦ ἡμετέρου ἡλίου... Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ θέμα ἡμῶν λέγομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ ἐκ τῆς ταχείας ἐναλλαγῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς προερχομένη ἀντίθεσις εἶναι ἐλαχίστη, οὐχὶ κυρίως διότι αἱ νύκτες αὐτοῦ φωτίζονται ὑπὸ πολλῶν σεληνῶν, ἀλλὰ διότι ἡ νύξ δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα τοῦ σκότους, καθότι ὁ Οὐρανὸς τηρεῖ ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀπὸ τοῦ ἡλίου λαμβανόμενον φῶς, κατὰ δὲ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας ἐκπέμπει αὐτὸ ὑποιδιάζουσαν μορφήν (χρῶμα). Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὑπάρχουσιν ἐποχαί, καθ' ὅς ὁ ἥλιος ἐπὶ ἐβδομάδας, ἐπὶ μῆνας καὶ δὴ καὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν μένει ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, ἐκλείπων ὡσαύτως ἐπὶ ἀνάλογα χρονικὰ διαστήματα. Ὅπως ὁ ἀναγνώστης κατανοήσῃ τοῦτο, θά ἐξετάσωμεν τὴν τροχίαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὴν μοναδικὴν ἐν τῷ πλανητικῷ συστήματι θέσιν τοῦ ἀξονος αὐτοῦ.

Ὁ Οὐρανός, ὡς πάντες οἱ πλανῆται, κινεῖται περὶ τὸν ἥλιον ἐκ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολάς, συμπληροῖ δὲ τὴν περιφορὰν αὐτοῦ ἐντὸς 84 ἐτῶν 7 ἡμερῶν καὶ 10 ὥρῶν. Ἀλλ' αἱ ὥραι τοῦ ἔτους διαδέχονται ἀλλήλας ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ τρόπον ὅπως ἰδιάζοντα. Ὡς γνωστὸν ὁ ἀξὼν τῆς γῆς εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχίαν αὐτῆς, ὥστε σχηματίζει μετ' αὐτοῦ γωνίαν 66 1/2 μοιρῶν. Τούτου ἔνεκεν ὁ ἥλιος κατὰ τὸ

θέρος δὲν ἀνέρχεται ἄνωθεν τῶν 23 1/2 μοιρῶν ἄνωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα δὲν κατέρχεται κάτωθεν τῶν 23 1/2 ὡσαύτως μοιρῶν, οὕτω δὲ ἡ διακεκαυμένη ζώνη κεῖται μεταξὺ τῶν δύο τροπικῶν, ἔχει δὲ πλάτος 66 1/2 μοιρῶν. Ἀλλ' ἂν ὑποθέσωμεν τὸν ἀξὼνα τῆς Γῆς σχηματίζοντα κλίσιν μεγαλειτέραν καὶ 30 ἢ 50, οἱ τροπικοὶ θ' ἀφίσταντο τοῦ ἰσημερινοῦ κατὰ ἀνάλογον ἀριθμὸν μοιρῶν, τὸ δὲ εὔρος τῆς διακεκαυμένης ζώνης ἀναλόγως θά νύξάνετο. Φαντασθῶμεν ἥδη τὸν γήινον ἀξὼνα σχηματίζοντα μετὰ τῆς ἐκλείπτικῆς, ἥτοι τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχίαν τῆς Γῆς, γωνίαν 82°. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ μὲν τροπικοὶ θά μεθίσταντο σχεδὸν εἰς τοὺς πόλους, οἱ δὲ πολικοὶ κύκλοι σχεδὸν εἰς τὸν ἰσημερινὸν καὶ ἡ διακεκαυμένη ζώνη θά ἐξετείνετο σχεδὸν μέχρι τῶν πόλων, ἐκλείποντος οὕτω τοῦ ἐν αὐταῖς διαρκοῦς ψύχους. Ὡσαύτως ἡ πολικὴ νύξ θά ἐξετείνετο μέχρι τῶν περὶ τὸν ἰσημερινὸν σημείων, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ πολικὴ ἡμέρα κατὰ τὸ θέρος. Ἄν ἥδη μεταφέρωμεν νοερώς τὴν εἰκόνα ταύτην τῆς μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχίαν γωνίας τοῦ ἀξονος ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἔχομεν ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα τῆς θέσεως τοῦ ἀξονος καὶ τὴν ἀστρονομικὴν παράστασιν τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἐκάστη τῶν ὁποίων διαρκεῖ 21 ἔτη. Ἐν τῷ βορείῳ αὐτοῦ πόλῳ κατὰ τὸ θέρος ὁ ἥλιος ἀνέρχεται μέχρι τοῦ Zenith, ἡ δὲ ἡμέρα διαρκεῖ 42 ἔτη γῆϊνα, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἐν τῷ νοτίῳ πόλῳ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα επικρατεῖ νύξ. Τακτικὴ ἐναλλαγὴ ἡμέρας καὶ νυκτὸς συμβαίνει μόνον ἐν ζώνῃ περὶ τὸν ἰσημερινόν, ἔχουσα πλάτος 16 μοιρῶν. Ἐκεῖθεν δὲ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ ἔχουσι τὴν ἐξῆς διάρκειαν :

la Gauloise jusqu'à nos jours. Ὁ πρῶτος τόμος ἐνέχει τὰ περὶ τῶν ἀμφοτέρων τῶν γυναικῶν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Δουδεδίκου ΙΣΤ. Αἱ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀμφοτέραι τῶν γυναικῶν παρουσιάζουσι πολλὰς τὰς ποικιλίας.

* *

Ὁ πύργος τοῦ Eiffel οὐκ ἔχ' καθέυδεν τοὺς ἄγγλους, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδηλώθη, ἐφ' ᾧ καὶ προβαίνουσι εἰς ἀνέγερσιν τοιοῦτου ἐν τόπῳ καλουμένῳ Wembey μετὰ τῶν Δουδίνου καὶ Harrow, διαβεβημένῳ δὲ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Blent. Ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀσχοιοῦνται ἤδη ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργάται πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ πύργου, ὑψηλοτέρου τοῦ ἐν Παρίσι. Τὸ σχέδιον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ A. W. Stewart, μετερρουθμισθὲν δὲ ἐν ταῖς λεπτομερείαις ὑπὸ τοῦ Benjamin Baker, ἐκτελεστής δ' αὐτοῦ εἶνε ὁ Edward Watkin. Ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἐκλήθη πύργος Watkin, θὰ ἔχῃ ὕψος 350 μέτρων, περατωθήσεται δὲ κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμοὺς κατὰ τὸ 1895. Ἡ ὅλη δαπάνη αὐτοῦ θ' ἀνέλθῃ εἰς 6,000,000 φράγκων.

* *

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Λάττας περιῆλθεν ἄρτι τὸν τε Νέον καὶ τὸν Παλαιὸν Κόσμον, τὴν Ἀμερικὴν

καὶ τὴν Ἀσίαν. Τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ προτίθεται ὁ εὐφραδὴς ἱεράρχης νὰ ἐκδῇ ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ. Τὸ βιβλίον τοῦτο θά περιέχῃ πολλὰς περιγραφὰς τῶν μερῶν ἃ ἐπισκέψατο ὁ κ. Δ. Λάττας.

* *

Ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης ἐξέδωκεν ἄρτι ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον *Φῶς ἐκ τῶν ἑνδον*. Ὁ αὐτὸς ἐξέδωκε πρό τινων ἡμερῶν καὶ νέον βιβλίον ἐπιγραφόμενον *Ἵγρινη καὶ Ἡθική*, ἐν ᾧ ἐν ἄλλοις καταφέρεται κατὰ τῆς κρεωφαγίας. Ἡ κρεωφαγία κατὰ τὸν κ. Δρακούλην εἶνε ἀναξία ἀνθρώπου ἐπιδιώκοντος ἐν ἰδανικόν, ποθοῦντος ν' ἀναπτύξῃ τὰς δυνάμεις ὅλας καὶ νὰ βελτιώσῃ ἑαυτόν. Ἵγρινὴ καὶ ἥθικὴ μόνον ἐν τῇ φυτοφαγίᾳ ἔγκειται ὑπὲρ τῆς ἀναιμιάτου ταύτης διαίτης προσάγει πολλὰ ἐπιχειρήματα ὁ συγγραφεύς. Ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ συγγραφῆως πιστοτάτη, ἥτις κατὰ τινὰ ἀττικὴν ἐφημερίδα εἶνε εὐχλωτότατον ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας, διότι δι' αὐτῆς ὁ κ. Δρακούλης ἀπέκτησεν οὐ μόνον υγίειαν ἀκλόνητον καὶ εὐρωστίαν, ἀλλὰ καὶ γαλήνην χαρακτηριστικῶν, προδίδουσιν ἔξοχον διαύγειαν καὶ ἡμερότητα ψυχῆς.

Ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπενθυμίζει ὅμῃ τὸν κ. Λυκόρταν, ὃν εἶχομεν πρό τινων ἐτῶν καὶ ἡμεῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀνα-

Ἐν τῇ	300	πλάτους	13	ἔτη γήινῃ
»	400	»	18	»
»	500	»	23	»
»	600	»	27	»
»	700	»	32	»
»	800	»	37	»
»	900	»	42	»

Διὰ τὴν ἡμετέραν γῆν τοιαῦται συνθῆκαι θὰ ἵσαν ἀφόρητοι, καὶ ἂν ἔτι διήρκουν ἐξ μόνον μῖνας. Ἀφ' ἐνδὸς μὲν ἡ μεγίστη ἐπενέργεια, ἣν ἐξασκει ὁ ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' ἐτέρου ἡ ὑπερμετρος ἐκ τοῦ ἡλίου ἐξάρτησις τῶν ἐπ' αὐτῆς ὀργανικῶν ὄντων θ' ἀποτελοῦν τὴν ἄμεσον αἰτίαν τοῦ ὀλέθρου αὐτῶν, εὐθύς ὥς ἡ γῆ προσελάμβανε κλίσιν τοῦ ἄξονος ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς τοιαύτην, οἷα ἡ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐν τῷ ὑψηλῷ ὅμως κοσμικῷ τούτῳ σώματι ὁ ἥλιος ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἐπενέργειας τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ ἐνεργεῖ 368κις, ἀσθενέστερον, ὑπὸ δὲ τὴν ἐποψιν τῆς ἐλκτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως 676κις ἀσθενέστερον. Ὡστε ἐκεῖ τὰ ὄντα ἀπέναντι τοῦ ἡλίου εἶναι τοσάκις μᾶλλον ἀνεξάρτητα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Οὐρανὸς παράγει τόσῃν θερμότητι ὅσον καὶ ψῶς, αἱ ἀντιθέσεις, αἱ ἐκ τῆς παρουσίας ἢ ἀπουσίας τοῦ ἡλίου πηγάζουσαι εἶναι ἥττον ὀξεῖαι, καὶ τούτου ἔνεκεν ἀσίμωτον βλαβεράν ἐπενέργειαν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ζώντων ὄντων. Ἡ κοσμικὴ φύσις τηρεῖ ἐν τῷ ὅλῳ σχηματισμῷ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος βαθμίδας αὐτοπαρξίας, ἐξ ὧν ἀρύεται πάντοτε βοήθειαν. Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲ ὑφίστανται ἀναλογίαι τῆς προϊούσης ταύτης αὐτοπαρξίας, ἐξ ἧς ὅσα μείζων εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐκ τῶν ἔνδον ἀναπτύξεως, τόσον μικροτέρα καθίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκ τῶν ἔξω βοηθείας. Τὸ ζῶον ἔρχεται ἐν τῷ κόσμῳ ἐνδεδυμένον καὶ ὠπλισμένον, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος γεννᾶ-

ται γυμνός, τὸ δὲ ζῶον κατὰ τὸν μῦθον δὲν ἡδύνατο ἐν ἀρχῇ νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἡδύνατο νὰ ὑφίσταται, ἐνῶ εἶχε τόσον φοβεράς ἐλλείψεις. Καὶ ἡμεῖς οἱ περιορισμένοι κάτοικοι τῆς γῆς δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν πῶς ὁ Οὐρανὸς μετὰ τοιαύτης τοῦ ἄξονος κλίσεως καὶ τοσαύτης ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀποστάσεως, αἵτινες θὰ καθίστων τὴν γῆν ἀόλιαν, δύναται νὰ ἐγκλείῃ κόσμον πλάσμάτων, ὄντων καὶ στοιχείων τελείων, ἅτινα ἐξ ἑαυτῶν ἀναπτύσσουσιν ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ βοηθὸς χεὶρ τῆς μητρὸς φύσεως φαίνεται παρέχουσα αὐτοῖς ἐξωθεν. Ἡ ἀρχὴ ὅτι ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος εἶναι ἀποτετυπωμένη ἡ ἰδέα τῆς προόδου, οὐδέποτε βεβαίως ἀποδεικνύσεται συμπερασματικῶς, οὐχ ἥττον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀξίωμα τοῦ πρακτικοῦ, ἥτοι τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ κοσμικὴ φύσις ἐξέφρασεν ἐπὶ τῆς γῆς πάντα, ὅσα ἐκδηλοῖ προοδευτικῶς ἀπὸ τοῦ Ἐρμου μέχρι τοῦ Ποσειδῶνος. Τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα, ὅπερ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς γῆς, δημιουργεῖ ἰδεώδη, ἅτινα οὔτε παρέχει, οὔτε δύναται νὰ παράσῃ ἡ γῆ ἐξ ἑαυτῆς.

Βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων πλανητῶν ὁ κόσμος τοῦ νοητοῦ ἐγγίζει ἐπαρκῶς πρὸς τὸν κόσμον τοῦ ἰδεώδους, ὅπως φαυνομενικῶς καθίσταται τὰ μέγιστα ὅμοιος πρὸς αὐτόν, ἂν μὴ καὶ ὅλως πρὸς αὐτόν συνταυτίζηται, τοιοῦτον δὲ κόσμον, κείμενον κατὰ μίαν βαθμίδα κατωτέρω τοῦ Ποσειδῶνος θὰ εἶχομεν ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἂν μὴ ἀντιλέγωσιν εἰς τοῦτο οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδικοί.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

N. M.

πτύσσοντα ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τὴν θεωρίαν αὐτοῦ περὶ κινήσεως τῶν σωμάτων, ἣν πρότερον διὰ ἀγγελιῶν ἐκ Λειψίας διεσάλπιζε. Τὰς θεωρίας αὐτοῦ ὁ νέος Νεύτων ἀνέπτυξεν ἄρτι ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικῷ Συλλόγῳ Παργασσῷ ἐν κύκλῳ ἐπιστημῶν καὶ λογίων. Κατὰ τὸν κ. Λυκόρταν πᾶν μόνον τῆς ὕλης κέκτηται ἐμφυτον κίνησιν κατὰ γραμμὴν καμπύλην—εὐθείας μὴ ὑπαρχούσης ἐν τῇ φύσει—ἐπ' αὐτοῦ δὲ στηριζόμενος προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ σύστημα τῆς κινήσεως τῶν κόσμων, ἀπορρίπτων πάσας τὰς μέχρι τούδε περὶ τοῦ σύμπαντος ἄλλας θεωρίας. Ὁ κ. Λυκόρτας μεταφράζει ἤδη τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ, ὅπερ ἐξέδωκεν ἐλληνιστί, καὶ γαλλιστί, προτιθέμενος νὰ ὑποβάλῃ αὐτὸ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίαις. Ἰδού λοιπὸν ὅτι ἀπεκτίσκαμεν δύο ἀναμορφωτάς, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν μαθηματικῶν.

* *

Πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἔχουσιν αἱ πληροφορίες αἱ, ἐπιστρέψας ἐξ Ἀταλάντης εἰς Ἀθήνας ὁ καθηγητὴς κ. Ζησίου, ὅστις ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου πρὸς εξέτασιν τοῦ ζητήματος τῶν ἀγιογραφημάτων καὶ λοιπῶν εἰκόνων τῆς ὑπὸ τῶν τελευταίων σεισμῶν καταστραφείσης μονῆς, Μελεσσίνης καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων τῆς Λοκρίδος κῶν, ἐγνωμοδότησεν ὅτι αἱ εἰκόνες

τῆς μονῆς Μελεσσίνης χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1599, ὅτε ἐγράψεν αὐτὰς ὁ ζωγράφος Κακαρθὴς Ναυπλίου. Τὸ κτίριον ὅμως εἶνε ἀρχαιότερον ὥς καὶ τὸ παρὰ τὴν μονὴν παρακλήσιον τῆς Παναγίας, ὅστις τὰ ἀγιογραφημάτα εἶναι ἐπὶ ἀρχαιότερα.

Ὁ κ. Ζησίου ἀπεκόμισε τεμάχιον τοῖχου, ἐπ' οὗ παρίσταται ὁ Ἰησοῦς κατατιθέμενος ἐν τῷ τάφῳ, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης. Ἡ μονὴ τῆς Μελεσσίνης ἐκέκμητο καὶ ἐσταυρωμένον σπανίας βυζαντινῆς τέχνης καὶ μεγάλης ἀξίας, διασωθέντα μετὰ τῶν συμβόλων τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, ἀλλ' οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ χωρικοὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στέργουσι νὰ στερηθῶσιν αὐτῶν, ἵνα κατατεθῶσι τὰ κειμήλια ταῦτα ἐν τῷ μουσεῖῳ πρὸς διάσωσιν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ἐνθα ὑπάρχει καὶ ἐσώθη ἡ εὐρεθεῖσα ὡς λέγεται ἐκεῖ εἰκὼν τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, βυζαντινῆς καὶ αὐτῆς τέχνης. Ἐν Λοκρίδι ὑπάρχουσιν, ἐπίσης καὶ ἄλλαι ἀρχαιότητες βυζαντιναί, αἵτινες εὐτυχῶς οὐδὲν ἔπαθον.

* *

Ὁ Ἀρμάνδος Silvestre νέον ἐξέδωκεν ἄρτι μυθιστόρημα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *La Cosake*, ἐν ᾧ χαριέσταται περιγραφαὶ φέρονται.

O. A.